

Μη φοβάσαι

23 Ιανουαρίου

Δεν γράφω για να θυμάμαι.

Γράφω γιατί είμαι κουρασμένος. Γιατί ο ύπνος απόψε δεν με καταδέχεται και δεν αντέχω να μετρήσω τα παραθυρόφυλλα για ενδέκατη φορά.

Κοιτιέμαι στον καθρέφτη μπροστά μου, πιάνω το σώμα μου για να βεβαιωθώ πως είμαι ζωντανός. Ανατριχιάζω. Μπορεί τώρα να νιώθω εξαντλημένος και αδύναμος, μα είμαι στ' αλήθεια ζωντανός. Ανατριχιάζω ακόμα περισσότερο όταν σκέφτομαι πως σώθηκα.

Μια λάμπα φθορίου τρεμοπαίζει δίπλα στο κρεβάτι μου, ίδια με αυτή που βρισκόταν στην αποθήκη του πλοίου την προηγούμενη εβδομάδα. Ο καπετάνιος με έστειλε να φέρω τους κάβους απ' το αμπάρι λίγο πριν ξεσπάσει η καταιγίδα. Θυμάμαι τον ρυθμό που αναβόσβηνε η μικρή αυτή λάμπα. Δεν πρόλαβα ποτέ να ολοκληρώσω την δουλειά που μου ανατέθηκε. Η λάμπα έπεσε ξαφνικά με φόρα στο πάτωμα σκορπίζοντας γυαλιά πάνω στις ξύλινες πλάκες της αποθήκης. Οι φωνές που ακολούθησαν απ' το κατάστρωμα με έκαναν να αφήσω το ψάξιμο των κάβων και να ανέβω απάνω γρήγορα.

Η καταιγίδα είχε αρχίσει να ξεσπάει.

Πανικός. Σύγχυση. Λέξεις που θα μπορούσαν να περιγράψουν, ως έναν βαθμό, την κατάσταση που ακολούθησε. Επιβίωση. Το μόνο που σκεφτόμουν· το μόνο που όλοι σκεφτόμασταν. Τάξη: το μέσο για επιβίωση.

Ο καπετάν Βαγγέλης μου ανέθεσε να είμαι σε επιφυλακή στην πλώρη, με έναν κουβά στο χέρι, για να αδειάζω τα νερά που έμπαιναν στο κατάστρωμα. Ρίχτηκα αμέσως στην λίμνη από θαλασσινό νερό που είχε δημιουργηθεί, μαζί με κάνα δυο άλλους ναύτες.

Κουβάς, νερό, έξω. Όλες οι σκέψεις στο κεφάλι μου πνίγονταν στον ίδιο ρυθμό που ο χρόνος περνούσε και η καταιγίδα δυνάμωνε. Η πλώρη γέμιζε συνεχώς, λες και αγνοούσε επιδεικτικά τις προσπάθειες μας.

Κοίταξα γύρω μου. Στην πραγματικότητα με δυσκολία θα μπορούσε κανείς να διαχωρήσει το που τελείωνε ο ουρανός και που άρχιζε η θάλασσα, που τα κύματα και που ο υδάτινος στρατώνας που έκανε επιδρομή απ' τον ουρανό. Όλα ήταν ένα σύνολο νερού, αστραπών και κυμάτων, με μαέστρο την αγριευτική φωνή του ανέμου, που ξεσήκωνε κάθε σκέψη απελπισίας μέσα μου. Παντού επικρατούσε η νύχτα, το άγνωστο, ο φόβος.

Μια ματιά στους συντρόφους μου με έκανε να συνειδητοποιήσω πως η αντίληψη του επικείμενου θανάτου μας ήταν καθολική και αναπόφευκτη. Κάποιοι προσεύχονταν, άλλοι κοιτούσαν σαν χαμένοι... Η προσπάθεια να διακρίνω πρόσωπα θα ήταν ανώφελη, καθώς όλοι καλυπτόμασταν από έναν χοντρό μανδύα ομίχλης, λες και ο καθένας δεν πάλευε με την καταιγίδα μα με τον εαυτό του.

Ζαλίστηκα, ένιωσα τον κόσμο να γυρίζει γύρω μου. Και ξαφνικά την είδα. Με κάστανα μακριά μαλλιά, μάτια βαθιά μπλε να με κοιτούν κι ένα χαμόγελο να

σχηματίζεται ζυηρό στο πρόσωπό της, χαμένο ανάμεσα στη θάλασσα και τον άνεμο. Η Μαρίζα μου, η αγάπη μου. Είκοσι χρόνια πέρασαν από τότε που η αρρώστια της μας χώρισε , από τότε που με φίλησε για τελευταία φορά. Την μέρα εκείνη μαζί με την ζωή από τα μάτια της έσβησαν και τα όνειρα που κάναμε μαζί , τα σχέδια μας για μια ήσυχη μα ευτυχισμένη ζωή, για μια οικογένεια. Για μένα ο ουρανός ήταν κατάμαυρος από την μέρα που έφυγε, δεν σκοτεινίασε ξαφνικά σήμερα.

«Βοήθεια !»

Η Μαρίζα μου έφυγε με τον αέρα κι εγώ αναστατωμένος ακόμα από τα απανωτά χτυπήματα των αναμνήσεων γύρισα για να δω πως κάποιος είχε πέσει στην θάλασσα.

Έπιασα ένα χοντρό σχοινί και το πέταξα με δύναμη στα αγριεμένα κύματα.

«Βοήθεια, άνθρωπος στην θάλασσα!», φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα.

Καμία ανταπόκριση.

«Βοήθεια!» σχεδόν στρίγκλισα.

Ο άνθρωπος απομακρύνονταν από το πλοίο μα είχε τις αισθήσεις του. Χτυπιόταν να έρθει πιο κοντά να πιάσει τον κάβο, μα τίποτα. Τα κύματα τον έσερναν όλο και πιο βαθιά.

«Γιάννη τι στην ευχή κάνεις;», ο καπετάνιος στεκόταν δίπλα μου, με όψη τλαιπωρημένη, αλλιώτικη. Παραδομένος στη μοίρα.

« Άνθρωπος καπετάνιε στη θάλασσα! Να κατεβάσουμε λέμβο, να πάμε, να...»

«Αδύνατη η καθέλκυση λέμβου λόγω καιρού. Θες να πεθάνεις Ιωάννη; Δεν το καταλαβαίνεις ;»

Το καταλάβαινα, ήξερα τους κανόνες για την λέμβο: δεν κατεβαίνει σε καταιγίδα. Μα ποτέ δεν είχε τύχει να χρειαστεί να χρησιμοποιηθεί μια λέμβος. Και παρόλο που η λογική έλεγε πως θα πέθαινα, δεν μπορούσα να αφήσω έναν άνθρωπο, έναν σύντροφό μου να πεθάνει μπροστά μου. Μα ούτε και να παρακούσω τον καπετάνιο μου.

«Μάλιστα καπετάνιε», είπα δυνατά για να ακουστώ.

Η καταιγίδα δυνάμωνε ορμητικά. Κάθε λεπτό κι ένα αλμυρό θαλάσσιο χαστούκι, κάθε στιγμή και μια υπενθύμιση πως εγώ θα μπορούσα να είμαι αυτός που πεθαίνει στην θάλασσα.

Ένωσα ένα άγγιγμα στον ώμο. Ένας ηλικιωμένος, άντρας στεκόταν ομπρός μου, βρεγμένος, με μακριά μούσια, να αποπνέει για κάποιο λόγο μια ιδιαίτερη ζεστασιά μέσα στο τσουχτερό κρύο του χειμώνα. Δεν τον είχα ξαναδεί.

Μου χαμογέλασε κι άρχισε να οδεύει προς την λέμβο που βρισκόταν δεμένη παραπέρα με μια αφύσικη ηρεμία , που αναμφισβήτητα δεν ταίριαζε στην επίθεση από υδάτινες σφαίρες που δεχόμασταν . Άρχισε να λύνει τα σχοινιά και τις ασφάλειες που την διατηρούσαν κρεμασμένη στα πλευρά του πλοίου.

Πήγα να φέρω αντίρρηση, να του πω πως ο καπετάνιος διέταξε να μην λυθεί, μα τότε με κοίταξε και μου χαμογέλασε ξανά. Κατάπια τα λόγια μου.

Ο άγνωστος κοίταξε με αποφασιστικότητα προς το σημείο που είχε φτάσει ο άντρας στη θάλασσα, ο οποίος πάλευε να σωθεί. Έπειτα κοίταξε ξανά εμένα. Δεν μου μίλησε, δεν χρειάστηκε να το κάνει. Η θέληση στο βλέμμα του αγνώστου με έκανε να συρθώ κοντά του και να αρχίσω να τον βοηθάω με τα δεσίματα. Ήταν

τρελό, το ήξερα. Ήξερα πως η λέμβος δεν θα μπορούσε να κατέβει ποτέ υπό τέτοιες συνθήκες. Πως αν το επιχειρούσα θα πέθαινα.

Κόβαμε με μαχαίρια τους κάβους με τους οποίους η λέμβος ήταν δεμένη στην πρύμνη, με τα κύματα να μας μαστιγώνουν. « Πως σε λένε;», ρώτησα από περιέργεια. «Νικόλα», αποκρίθηκε εκείνος ζεστά . Συνεχίσαμε να λασκάρουμε τις τροχαλίες, με τη βάρκα που κοπανιόταν να θυμίζει σακί μέσα στον αέρα, έτοιμη να πέσει στα τυφλά απάνω στα άγρια άλογα του πελάγους. Το πλοίο έτρεμε πάνω σε αυτά λες και είχε ψυχή.

Κοίταξα τον άγνωστο, που είχε ήδη μπει στη λέμβο. Φοβήθηκα. Τα πόδια μου αδυνατούσαν να εγκαταλείψουν το πάτωμα.

Πώς θα μπορούσα εγώ να τα βάλω με το μένος της θάλασσας; Θα πέθαινα, ήταν μάταιο. Τα πελώρια κύματα θα μας κατάπιναν πριν καν η βάρκα ακουμπήσει την θάλασσα. Δεν μπορούσα να το κάνω. Φοβόμουν, έτρεμα.

Ο άγνωστος με κοίταξε στα μάτια. Ένωσα πως είδε μες την ψυχή μου, πως με κατάλαβε απόλυτα. Ποτέ στην ζωή μου δεν εγώ ξαναβίωσα τόσο γυμνός και γεμάτος συνάμα.

«Μη φοβάσαι! Όλα θα πάνε καλά ! Έχε πίστη στον Θεό, ωρέ !»

Κοκκάλωσα. Η φωνή του, τόσο ζεστή, καθησυχαστική με παρότρυνε να κάνω αυτό ακριβώς που μου είπε: να έχω πίστη.

Για πρώτη φορά μετά από είκοσι χρόνια μοναξιάς, συνειδητοποίησα πως δεν είμαι μόνος και πως ίσως τώρα, μέσω αυτού του αγνώστου ανθρώπου μου δίνεται το σημάδι που ζητούσα όλον αυτόν τον καιρό.

«Μέγα το όνομα του Κυρίου!», είπα και έκανα τον σταυρό μου, κοιτάζοντας με δέος τον άγνωστο που μου χαμογέλουσε στοργικά.

Μπήκα στην λέμβο δίχως φόβο. Έκοψα τα σχοινιά.

Η λέμβος γέμισε νερά καθώς έπεσε στην θάλασσα, τα οποία ύστερα απομακρύνθηκαν από μόνα τους, αφήνοντας την βάρκα να ισοροπήσει απάνω στην φουρτουνιασμένη θάλασσα. Δεν βούλιαξε, δεν έσπασε.

Η λέμβος σταθεροποιήθηκε. Κι εγώ... Δεν βρεχόμουν. Στο εσωτερικό της βάρκας δεν έφτανε το νερό της βροχής. Κοιταξα ψηλά. Γέλασα. Γέλασα κι άρχισα να σταυροκοπιέμαι.

Ο άγνωστος με κοίταξε ξανά, κρατώντας σφιχτά το κουπί της βάρκας. Άρχισε να κωπηλατεί με σύνεση και να μας οδηγεί στο σημείο που βρισκόταν ο σχεδόν λιπόθυμος άντρας. Ήταν σαν ένα προστατευτικό πέπλο να είχε απλωθεί γύρω μας, αδιαπέραστο, άγιο.

Η θάλασσα άρχισε να ηρεμεί σαν θηρίο που ανασυγκροτούσε τις δυνάμεις του, ο ουρανός να γαληνεύει και η βροχή να κοπάζει. Ο άγνωστος κωπηλατούσε κι εγώ πίσω του, να είμαι χαμένος στις σκέψεις μου, ακόμα προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω το θαύμα που είχε συμβεί.

Όταν φτάσαμε τον αναίσθητο σύντροφο μου ο άγνωστος τον τράβηξε στο πλοίο με στοργή. Εγώ έσκυπα από πάνω του προσπαθώντας να τον συνεφέρω, νιώθοντας τον άγνωστο να απομακρύνεται.

Μόλις ο σύντροφος μου άνοιξε τα μάτια του, χαμογέλασα και σήκωσα το βλέμμα μου για να αναζητήσω το χαμόγελο του Νικόλα. Είχε εξαφανιστεί και μαζί του είχε

χαθεί κάθε ίχνος της καταιγίδας που είχε απειλήσει τη ζωή μας πριν από λίγο, αφήνοντας πίσω μόνο ησυχία και ελπίδα στην καρδιά μου.

«Δόξα τον Άγιο Νικόλα, μέγα το όνομα του» , κι άλλες προσευχές στο όνομα του αγίου ακούγονταν από το πλοίο πιο πέρα.

Γέλασα και κοίταξα τον ουρανό. Άρχισα να κλαίω

«Τι συνέβη;», ρώτησε ο σύντροφος μου στην αγκαλιά μου.

«Ένα θαύμα», του απάντησα κλαίγοντας.

Δεν γράφω για να θυμάμαι. Δεν γράφω για να θυμάμαι γιατί είναι αδύνατο να ξεχάσω αυτό που έζησα. Γράφω γιατί για πρώτη φορά μετά από καιρό, πριν κοιμηθω θα κάνω τον σταυρό μου. Γιατί νιώθω πως δεν είμαι μόνος.

Γιατί πλέον και για πρώτη φορά μετά από είκοσι χρόνια θα κοιμηθώ χωρίς να φοβάμαι.

Αθηνά Ζ. , Α Λυκείου

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
Ι. Ν. ΑΓΙΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΠΑΛΛΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ
Αριθ. Πρωτ.: ..... 209 .....
Ημερομηνία: ..... 12/1/26 .....